

НАША ЦЕРКВА

*Видання благословив Архієпископ і Митрополит Києва - Матері міст Руських,
Галицький, Патріарх всієї Руси-України, Свято-Успенських Києво-Печерської та
Почаївської Лавр Священноархімандрит ФІЛАРЕТ*

Релігійний додаток часопису "БОРИСТЕН"

---№04(211)---

*Джерело чудотворної сили не в природних
здібностях людини, не у формулах молитви
чи особливих речах, а в Бозі, Який являє цю
силу там, де є істинна віра,
- Митрополит Епіфаній*

Проповідь Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Епіфанія в четверту неділю після Пасхи

Дорогі брати і сестри! Христос воскрес!

Цього недільного дня, коли ми продовжуємо вшановувати і святкувати Пасху Господню, Світле Христове Воскресіння, звернімо увагу на ті два чуда, про які розповідає читання з книги Діянь святих апостолів. Обидва ці чуда звершені були Богом через апостола Петра. Перше – це зцілення розслабленого, тобто паралізованого чоловіка, на ім'я Еней. Друге – це воскресення з мертвих праведної Тавифи.

З читання Євангельського сьогодні ми чули про зцілення Спасителем іншого розслабленого, який 38 років страждав на хворобу свою та в очікуванні на милість Божу перебував у Єрусалимі в купальні, яка називалася «Дім милосердя». Цього важко хворого Христос єдиним словом зціляє від недуги.

Однак і про це чудо, як і про інші, звершені Спасителем, можуть сказати, що їх сотворив Сам Син Божий. Він, як Всемогутній Бог, здійснив надзвичайне. А чи хтось інший має таку силу і владу, щоби творити чудеса?

Відповідь на це питання одночасно буде і «так», і «ні». Сьогоднішнє читання з книги Діянь показує нам відразу два приклади великих чудес, звершених через апостола Петра. Син Божий зціляє розслабленого, який лежав у купальні в Єрусалимі, – але і Петро наказує паралізованому Енею, мешканцю Лідди, підвестися з ложа недуги і бути здоровим. Більше того – апостол повертає до життя померлу

праведницю Тавифу, гірко оплакувану жінками, яким вона за життя багато благодіяла. Тобто не лише хворого зцілює апостол, але навіть померлу – воскрешає.

Слід згадати тут інший випадок, про який також свідчить книга Діянь, як написано у її 3-ій главі. Апостоли Петро та Іоан йшли до храму Єрусалимського на молитву. І побачивши біля дверей чоловіка, скаліченого від народження, якого приносили до входу в храм заради милостині, Петро сказав йому: «Срібла й золота у мене нема; а що маю, те даю тобі: в ім'я Ісуса Христа Назорея встань і ходи» (Діян. 3:6). І цей скалічений відразу підвівся і став прославляти Бога, а всі дивувалися такому чуду.

Подібне чудо було не поодиноким, бо проповідь апостолів про Господа Ісуса Христа і Його воскресіння з мертвих супроводжувалася багатьма знаменнями і явленнями сили Божої. Так про це сказано в тій же книзі Діянь, у 5-ій главі: «Руками ж апостолів творилося в народі багато знамень і чудес; [...] й на вулиці виносили недужих і клали на постелях та ліжках, щоб хоч тінь Петра, який проходив, осінила кого з них. До Єрусалима також сходилося багато людей з навколишніх міст, які приносили хворих та одержимих нечистими духами, і всі зцілялися» (Діян. 5:12,15-16). Отже, як бачимо з цих свідчень, Бог дав апостолам, зокрема апостолу Петру, силу і владу творити чудеса, зціляти хворих та навіть воскрешати померлих. Як жінка, яка сподівалася, що лише доторкання до ризи Господньої принесе їй зцілення від тривалої недуги, отримала за своєю вірою бажане, – так за вірою отримували зцілення навіть ті, на кого падала тінь від апостола Петра.

Цим справдилися слова Господа Ісуса Христа, сказані Ним до учеників, як про це написано у Євангелії від Іоана: «Істинно, істинно кажу вам: хто вірує в Мене, діла, які творю Я, і він створить, і більше цих створить; тому що Я до Отця Мого іду. І коли чого попросите у Отця в ім'я Моє, те зроблю, щоб Отець прославився в Сині. І коли чого попросите в ім'я Моє, Я те зроблю» (Ін. 14:12-14). Втішаючи учеників, серце яких огорнув сум через провіщення про близьку розлуку з Учителем, Христос повторює обітницю: «Істинно, істинно кажу вам: чого б ви не попросили в Отця в ім'я Моє, дасть вам. Донині ви нічого не просили в ім'я Моє; просіть і одержите, щоб радість ваша була повною» (Ін. 16:23-24).

Євангельські слова показують нам, що Син Божий не лише Сам мав силу і владу звершувати чудеса, але наділив такою силою і владою Свої учеників. Водночас ці ж слова стверджують, що джерело чудотворної сили – не в самих апостолах, не в природних здібностях людини, не у формулах молитви чи особливих чудодійних речах, а в Бозі. І Бог являє цю силу там, де є істинна віра.

Коли багато хто дивувався через чудесне зцілення скаліченого від народження чоловіка, який при дверях храму простив милостиню, про що було згадано раніше, апостол Петро дав їм такі пояснення: «Мужі ізраїльські! Чого дивуетесь цьому, або чого на нас так дивитесь; ніби ми своєю силою чи побожністю зробили те, що він ходить? Бог Авраама та Ісаака і Якова, Бог отців наших, прославив Сина Свого Ісуса [...] І, ради віри в ім'я Його, ім'я Його зміцнило цього, котрого ви бачите і знаєте, і віра, яка від Нього, дарувала йому це зцілення перед усіма вами» (Діян. 3:12-13,16).

Дорогі брати і сестри!

З цих слів Писання та прикладів маємо навчитися, що Бог творить чудеса не лише безпосередньо Сам, але також і через людей, на яких є Його благовоління, і навіть через предмети та явища природні, які отримують особливе Господнє благословення. Тож ніхто нехай не думає, що чудеса, описані у Євангелії, які звершував Господь Ісус Христос, сталися лише тоді, в час земного життя Спасителя, і були можливими лише тому, що звершував їх особисто Син Божий. І апостоли, й інші віруючі також звершували чудеса, про що свідчить нам не лише Священне Писання, але вся історія Церкви. Цей вияв Божої милості до вірних не припинився і тепер, – і не припиниться. Бо якщо Сам Спаситель закликав нас просити у Отця Небесного в ім'я Його і обіцяв, що потребуючі отримають те, чого просять на благо – то хіба слово Боже є безсилим, або хіба сказане Богом не здійсниться? Якщо Сам Спаситель обіцяв, що такі прохання будуть вислухані, що за вірою нашою буде нам – то це стосується не лише минулого і не лише якогось кола особливо обраних праведників, але стосується всіх часів та всіх вірних.

У читанні з Євангелія ми чуємо про ангела, якого Бог послав збурювати воду в купальні, і хто перший входив після цього у воду – uzдоровлювався. Отже, не лише Своїм обраним, як апостол Петро, Бог дав силу чудотворіння, але навіть речам недушевленим, таким, як вода. І ми знаємо, що через освячені води багато вірних отримали допомогу в потребах. Знаємо про численні чудеса, які Господь творить через благословенні джерела, пов'язані з явленням Божої Матері та життям святих.

До таких джерел не припиняється паломництво, слава про них розходитьсь так само, як серед мешканців Єрусалиму й околиць розійшлася слава про апостола Петра. У часи войовничого безбожництва влада намагалася нищити такі джерела, перекопувала їх, заливала бетоном, виставляла охорону, щоби не допускати до них паломників – але ніщо не здатне зупинити ані силу істинної та щирої віри людської, ані силу Божественної благодаті, яка подається у відповідь на неї.

Але нам, дорогі брати і сестри, також слід добре усвідомлювати і розуміти, що джерелом чудес є не вода, не ікона, не моці святого чи інша священна річ. Джерелом є не подвижники чи праведники, вже прославлені Церквою серед святих чи живі серед нас тепер. Джерелом є навіть не Божа Матір, хоча і справедливо прославляємо Її, як «чеснішу від херувимів та святішу за всіх святих».

Єдиним джерелом чудес і освячення

є Бог. І заради улюбленого Сина Свого, Якому дана «всяка влада на небі і на землі» (Мф. 28:18), Бог являє Свою милість. Тож і ми, коли маємо в чомусь потребу – звертаймося до Бога з молитвою і віруймо, що одержимо від Нього те, що справді нам потрібне на благо. А в який спосіб і коли Господь дасть нам це, за посередництвом людини, через святиню, після молитви перед іконою чи після подорожі у паломництво, чи якимось інакше, зробить це тепер чи попустить нам ще терпіти в потребі, як терпіли зцілені хворі, один 8 років, а інший навіть 38 – залежить від Нього. Він, як Всевідаючий і Премудрий, знає, коли, як і що необхідно подати нам, щоб це справді було нам на благо. Від нас же залежить віра, з якою ми звертаємося до Бога. Тож плекаймо цю віру в собі – і тоді, якщо буде вона навіть як гірчичне зерно, за словом Писання, не буде нам нічого неможливого (Мф. 17:20).

Амінь.

“Адреси доброти”

*** Шановні dobroчинці! ***

Ми хочемо вкотре висловити сердечне «Дякую» за щирість та жертвність Ваших сердець. Нам надзвичайно зворушливо і відповідально що Ви не лише залишаєтеся відданими симпатиками журналу «Бористен», а й всіляко підтримуєте dobroчинні проекти редакції.

Так добродій **отець Олексій Лімонченко (San Mate, CA,)** в черговий раз здійснив княжий дар для потерпілих в обороні Донбасу від російських злочинців в пам'ять уродженців Донбасу **Валентина й Анни Гайдамак**. Наші симпатиками з міста **Tucson в Арізоні Богдан Чуловський та родина Василя і Валентини Панчишин** пожертвувала на потреби сиріт у Січеславі. А ось членкині **96-го відділу СВА виступили спонзорами нової книги Ф. Сухоноса «Чужа молитва»**, яка розповідає про українських воїнів героїв, які захищають свою Батьківщину від московських бандитів.

Ще раз хочемо зазначити що завдяки Вам Добра у світі стає більше. Ми правдиво зворушені Вашою відданістю Україні. Нехай Вам гарно святкується та працюється!

Влас. інформ.

Молитва під час пошесті згубної (епідемії)

Господи, Боже наш, багатий милосердям і милістю, що Своїм мудрим Провидінням керуєш нашим життям, вислухай нашу молитву, прийми покаяння за гріхи наші, припини пошесть згубну, яка спіткала нас, як Ти і раніше припиняв згубні пошесті серед людей.

Милосердний Спасителю, захисти здоров'я тих, хто на Тебе уповає. Лікарю душ і тіл наших, дай одужання тим, що хворіють, і підведи їх з ложа недуги та страждань. Благослови, Господи, укріпи і захисти Своєю благодаттю усіх тих, хто з благодійністю і жертовністю піклується про хворих вдома чи в лікарнях. Визволи людей в нашому місті (селі, монастирі), в нашій країні і по всьому світу від пошесті згубної, від хвороб і страждань та навчи нас цінувати життя і здоров'я як Твої дари. Дай нам, Боже, Твій мир і наповни наші серця непохитною вірою в Твій захист, надією на Твою підтримку і любов'ю до Тебе і наших ближніх.

Твоє бо є щоб милувати і спасати нас, Боже наш, і Тобі славу возсилаємо, Отцю, і Сину, і Святому Духу, нині і повсякчас і навіки віків. Амінь.

Предстоятель зустрівся з третім Президентом України Віктором Ющенком

Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній 6 квітня 2021 року зустрівся з третім Президентом України Віктором Ющенком.

Предстоятель помісної Української Православної Церкви обговорив з Віктором Андрійовичем процес визнання й становлення ПЦУ та міжконфесійну ситуацію в Україні.

Окрім того, мова йшла про створення в Києві загальнонаціонального меморіального комплексу для вшанування українських героїв.

Пресслужба Київської Митрополії
Української Православної Церкви (ПЦУ)

-- Проповідь --

У дні Великого посту Церква нагадує нам про необхідність кожному звернути свій шлях з досвідом і вченням святих й спонукає користатися цими дорогоцінними скарбами мудрості та знання, – Митрополит Епіфаній

Проповідь Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Епіфанія в четверту неділю Великого посту

Дорогі брати і сестри!
Слава Ісусу Христу!

Цей недільний день Великого посту Церква присвятила вшануванню пам'яті преподобного Іоана Ліствичника – ченця, усамітненого пустельного подвижника, а наприкінці життя – ігумена монастиря Синайського. У такий спосіб ми не лише отримуємо нагадування про його особистий подвиг, але і про залишений ним безцінний скарб духовних настанов – книгу «Ліствиця», тобто «сходи». У цій книзі у вигляді 30 послідовних ступенів або сходинок преподобний

показує шлях духовного удосконалення, зростання в чеснотах, які підносять людину від земного до небесного, від тимчасового – до спасіння у Христі. Жив преподобний у VI столітті, тривалий час віддавши чернечим подвигам послуху і усамітнення. А наприкінці життя за свої численні чесноти і дар настановляти інших він був обраний ігуменом монастиря при Синайській горі. Навчившись на власному досвіді, маючи від Бога дар повчального слова і настанови, преподобний Іоан на прохання ігумена Раїфського монастиря, теж з іменем Іоан, виклав свої знання у книзі, назва якої взята з видіння патріарха Якова. Видіння це описане у 28-ій главі книги Буття, де сказано: «Яків же вийшов із Вирсавії і пішов у Харан, і прийшов на одне місце, і залишився там ночувати [...] І побачив сон: ось, ліствиця стоїть на землі, а верх її торкається неба; і ось, ангели Божі піднімаються і сходять по ній. І ось, Господь стоїть на ній і промовляє: Я Господь, Бог Авраама, отця твого, і Бог Ісаака; [не бійся]. [...] Ось, Я з тобою [...] Я не залишу тебе, доки не виконаю того, що Я сказав тобі. Яків прокинувся від сну свого і сказав: істинно Господь присутній на цьому місці; а я не знав! І убоявся він і сказав: яке страшне це місце! це не що інше, як дім Божий, це врата небесні» (Бут 28:10-13,15-17). Преподобний Іоан взяв таку біблійну назву, «Ліствиця», щоби показати в образі сходів, які ведуть від землі до неба, до Бога, ті чесноти, набуття яких повинні прагнути не лише подвижники-монахи, але і всі християни.

Бо всі ми, незалежно від обставин життя, починаємо його в умовах світу цього, який лежить у злі. І від імені всякої людини псалмоспівець, цар і пророк Давид у своєму знаменитому покайному 50-му псалмі свідчить: «Ось бо в беззаконні зачатий я, і в гріхах породила мене мати моя» (Пс. 50:7). А святий апостол Павло у Посланні до Римлян продовжує цю думку, кажучи: «...всі під гріхом. Як написано: «Немає праведного ні одного; немає, хто розумів би; немає, хто шукав би Бога; всі ухилилися з путі, негідні всі до одного; нема того, хто чинить добро, нема жодного» (Рим. 3:9-12). Тому ніяка людина не повинна думати, що вона є вільною від гріха і дії зла – всі ми є у тій чи іншій мірі рабами гріховних діл, до кожної людини підступають спокуси, пороки та пристрасті прагнуть опанувати всякого.

Однак ми не залишені Богом, нашим Творцем, у такому жалюгідному стані, не відкинуті Ним, хоч і є грішниками. Господь вказує нам шлях, яким можемо вийти з цього становища, звільнитися від рабства, побороти владу гріха над собою. Шлях цей полягає в тому, щоби набувати чесноти, підніматися від безодні гріховної вгору, до небес, до Дому нашого Отця. І хоча гріх в давнину утворив прірву між Богом і людиною, відстань ця, завдяки милосердю і жертівній любові нашого Творця, стала можливою до подолання. Своїми власними силами ніяка людина не може здолати її, як неможливо збудувати сходи в небо. Але Бог Сам наближається до нас, Він сходить з небес, Він через хресну смерть і воскресіння Господа Ісуса Христа утверджує шлях спасіння, що відкритий тепер для всякої людини.

Кожен з нас багато разів у своєму житті користується сходами, щоби від низу піднятися догори. І образ цей має допомогти нам зрозуміти, що наше духовне життя, уподібнюючись сходам, має потребу в точці утвердження та з необхідністю є поступовим. Як сходи мають початок внизу і завершуються вгорі, і верхня точка є їхнім утвердженням, бо спираючись на неї вся конструкція стає міцною – так і наше духовне життя може

бути утвердженням і здатне приводити до вдосконалення виключно тоді, коли воно спирається на Бога і має утвердження в Ньому.

Той, хто хоче знайти опору лише в самому собі, в навколишньому світі, в інших людях, але не має і не шукає своєї опори в Бозі – той приречений на малоплідне чи навіть і згубне для душі блукання. Однак і вибір шляху сходження до Господа, утвердження на Слові Божому і Хресній жертві Спасителя, тобто вибір вірного шляху – це ще не є сам шлях. Безперечно, важливо обирати шлях правильний, але ще важливіше – йти цим шляхом, уникати на ньому спокус. Важливо, утвердившись в одній чесноті – не заспокоюватися і набувати наступну, щоби не зупинитися на половині шляху чи не впасти, зовсім погубивши плід попередньої праці.

Книга преподобного Іоана написана була завдяки набутому в чернечих аскетичних подвигах досвіду і в першу чергу була призначена для повчання монахів. Однак всякий християнин, а не самі лише ченці, може здобути користь від настанов, які викладені в ній. Бо хоча не всі і не однаковою мірою несуть подвиг, не всі цілком віддаляються від світу і не кожен здатний понести тягар пустельного життя, однак чесноти, показані в «Ліствиці», спосіб їхнього набуття, небезпеки, які очікують на всякого, хто йде шляхом спасіння – все це стосується кожного християнина. Тому Церква в час Великого посту нагадує нам про цей духовний шлях і про настанову преподобного Іоана, чого слід нам прагнути, а чого – уникати.

В 30-ти главах, які знаменують собою ступені духовного сходження і вдосконалення, у книзі «Ліствиця» показані як самі чесноти, так і шлях, яким вони здобуваються. Розпочинається духовне зростання із боротьби з суєтою світу цього. Далі через покайння, через оплакування своїх гріхів та пам'ять про відповідальність перед Богом, про смерть і Страшний суд, подорожуючий на шляху спасіння набуває чесноти і відганяє спокуси.

Боротьба з гнівливстю і озлобленістю, стриманість в словах, любов до правди, боротьба з розпачем і лінивством, помірність у споживанні їжі та збереження тіла й душі від осквернення, боротьба із залежністю від багатства і матеріальних речей, викорінення нечутливості, спонукання себе використовувати час на духовно корисні справи і молитву, зміцнення у вірі, викорінення марнославства і гордовитості, здобуття чеснот простоти, смиренності, беззлобності та утвердження в досягнутому – ось шлях, який належить проходити усім, хто справді бажає спасіння, ось сходи, які ведуть до Царства Небесного! Хто подолає цей шлях, той осягне спокій тіла й душі, матиме дар безперестанної внутрішньої молитви, що єднає з Богом, перемаже пристрасті та повною мірою утвердиться у союзі трьох головних чеснот – віри, надії та любові.

Таким є короткий зміст настанов преподобного Іоана. Кожна з них має своє опертя на Божественне Одкровення. І автор знову і знову вказує на те, що не від людської філософії чи самого лише досвіду навчився він сам та навчає інших, але має, як тверду основу, як непохитний наріжний камінь – Боже слово.

Також цінність «Ліствиці» для нашого духовного повчання полягає у її практичності – преподобний Іоан не лише закликає читачів його праці набувати чесноти і уникати спокус, але показує на життєвих прикладах, як цього досягати. Сам пройшовши десятиліття цим спасительним шляхом, будучи свідком життя і повчань багатьох отців і подвижників, преподобний Іоан весь

цей дорогоцінний скарб викладає на сторінках книги, щоби поділитися ним з кожним, хто бажає духовної досконалості.

А Церква, нагадуючи нам у дні Великого посту не лише про цю повчальну працю, але про саму необхідність кожному з нас звиряти свій подвиг, свій шлях з досвідом і вченням святих – спонукає нас користатися цими дорогоцінними скарбами мудрості та знання.

Бо однією з головних спокус на нашому духовному шляху, дорогі брати і сестри, є наша самовпевненість. Ми навіть у малих і незначних речах потребуємо навчання, отримуємо настанови і застереження від більш досвідчених. І ніхто розумний не скаже, що взявшись за якусь справу, він в одну мить досягне в ній досконалості. Ніхто, поклавши камінь у фундамент сьогодні – завтра не очікуватиме, що увійде в збудований дім, бо знає, що від початку до завершення – багато праці.

Але коли йдеться про духовне життя, про наше спілкування з Богом, про спасіння – як багато чути голосів тих, хто відкидає всякий авторитет! «Навіщо мені посередники! Не потребую повчань! Бог – у мене в душі!» – так промовляють вони. Але якщо звичайним речам з життя світу цього ми повинні навчатися, маємо набувати досвід від інших і досконалості досягаємо лише з плином часу та завдяки праці й наполегливості, – то тим більше так є у духовному житті, у спілкуванні з Богом та в досягненні спасіння. Нехай же настанови преподобного Іоана та інших вчителів благочестя будуть нам на поміч. А зерно, що сіється ними, нехай в душах наших зростає і дає добрі плоди.

---АМІНЬ---

---Україна сьогодні---

Опікуймося захисниками Батьківщини, - Предстоятель на зборах благочинних Київської єпархії

Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній 22 квітня 2021 року провів збори благочинних Київської єпархії.

Предстоятель помісної Української Православної Церкви поспілкувався зі священниками про актуальні питання із життя єпархії.

Окрім того, було обговорено епідеміологічну ситуацію та відповідні карантинні обмеження, що діють в нашій країні.

Також мова йшла про нарощування Російською Федерацією військ поблизу нашого кордону.

З цього приводу Його Блаженство зазначив, що агресор хоче викликати страх та посіяти серед нас розбрат, але українців не залякати.

«Ми знаходимося на своїй землі, серед свого народу і українські воїни гинуть захищаючи свій край, а не чинять агресію проти інших країн, тож правда Божа і справедливість на нашому боці. Наша помісна Церква, яка є українською не лише за назвою, завжди щиро опікувалася захисниками Батьківщини, тож закликаю вас продовжувати це робити й надалі, адже в цьому наш священний обов'язок. Які б виклики не чекали на нас попереду, переконаний, що з Божою допомогою ми здолаємо усі лукаві підступи», - зокрема сказав Митрополит Епіфаній.

*Пресслужба Київської Митрополії
Української Православної Церкви (ПЦУ)*

Архієпископ Михаїл відзначив лікарів, які знаходяться на передовій у боротьбі з коронавірусною хворобою

Високопреосвященний архієпископ Вінницький і Тульчинський Михаїл 23 квітня 2021 року прибув до міста Жмеринки, де в приміщенні районної адміністрації з благословення Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Епіфанія вручив церковні нагороди медпрацівникам опорних лікарень Жмеринського району з лікування COVID-19.

Перед нагородженням владика провів зустріч з керівництвом Жмеринського району: головою Жмеринської райради Анатолієм Бешлеєм, заступниками голови Жмеринської райдержадміністрації Павлом Кукурудзою та Євгенієм Дубовим.

Під час зустрічі були підняті питання співпраці Церкви та держави, зокрема в гуманітарній сфері. У зустрічі також взяли участь экс-голова Жмеринської РДА Святослав Ніколайчук, депутат Вінницької міської ради, лікар-волонтер Олена Верлан-Кульшенко, секретар єпархії протоієрей Ігор Сіранчук та Жмеринський благочинний протоієрей Василь Ваврик.

Згодом в актовій залі, де зібрались медпрацівники з міст Жмеринка, Шаргород, Бар, працівники РДА та райради, журналісти й гості, владика закликав усіх шанувати хвилиною мовчання тих медпрацівників, які загинули під час виконання свого професійного обов'язку. Далі архієпископ Михайл подякував лікарям за їхній професіоналізм, відданість своїй справі та жертвовність, яку вони виявляють до пацієнтів, адже сьогодні в нелегких умовах вони ведуть боротьбу за кожне людське життя з невидимим і підступним ворогом. Медаль «За жертвовність і любов до України» та пам'ятні подарунки з рук владики отримали 11 медпрацівників. Після нагородження архієпископ Михайл привітав присутніх з прийдешніми святами Входу Господнього в Єрусалим та Світлим Христовим Воскресінням.

Митрополит Епіфаній очолив богослужіння з нагоди Світлого Христового Воскресіння

Свята Православна Церква 2 травня 2021 року відзначає найбільше та найвеличніше свято – Світле Христове Воскресіння.

В Пасхальну ніч Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній очолив у кафедральному Свято-Михайлівському Золотоверхому соборі урочисті богослужіння: полуночницю, хресний хід, Великодню ранню та Божественну літургію святителя Іоана Золотоустого.

Предстоятелю помісної Української Православної Церкви співслужили намісник Золотоверхої обителі архієпископ Вишгородський Агапіт, Екзарх Вселенського Патріарха в Україні єпископ Команський Михайл, всечесна братія монастиря та запрошене духовенство.

pomisna

Наприкінці ранньої архієпископ Агапіт зачитав Оголошувальне слово святителя Іоана Золотоустого у святу і велику неділю Пасхи.

На Божественній літургії, після Євангелія, яке цього дня традиційно читалося різними мовами, Митрополит Епіфаній виголосив своє Пасхальне послання преосвященим архіпастирям, боголюбивим пастирям, чесному чернецтву та всім православним вірним України.

Під час відправи також лунала всеукраїнська молитва за припинення пошесті згубної (епідемії).

На завершення Пасхального богослужіння Блаженніший владика звершив освячення артоса (особливої великої просфори), а також Великодніх пасок і приношень.

*Преслужба Київської Митрополії
Української Православної Церкви (ПЦУ)*

=== МОЛИТВИ ЗА ХВОРИХ ===

Владико Вседержителю і Святий Царю, що всіх караєш, але не нищиш, зміцнюєш підупалих і підносиш повалених, печалі життя людського розвіюєш.

Молимося Тобі, Боже наш, раба Твого хворого (ім'я) відвідай милістю Твою, прости йому всякий гріх вільний чи невольний. Так, Господи, Твою цілющу силу з неба зішли, торкнися тіла, погаси гарячку, вгамуй страждання і всяку таємну неміч.

Будь лікарем рабові Твоєму, підними його з постелі недуги і від ложа болю цілим і здоровим, дай йому бути Церкві Твоїй послушним і волі Твоєї виконавцем.

Бо Тобі належить милувати і спасати нас, Боже наш, і Тобі славу возсилаємо, Отцю, і Сину, і Святому Духові нині, і повсякчас, і на віки віків.

Амінь

РЕКЛАМА

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MIST з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us
- ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів
- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by imaghestudio.com

Редагує колегія. Адреса бюлетня "НЦ КП"

Адреса редакції

а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна

Телефон: (050) 340 - 28 - 27

e-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво за кордоном:

У США та Канаді: Mr. V. Babanskyj, 74 Oakrige,
Watchung, N.J. 07069, USA;

horysten.com.ua - архів бюлетнів

CatArt Верстка та дизайн

Підписано до друку 17.02.2016

Папір офсетний. Друк цифровий

Видавець ФОП Озеров Г.В.

м.Харків, вул.Університетська, 3, кв.9

Свідоцтво про державну реєстрацію

№ 818604 від 02.03.2000